Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. 5 Tdo 1145/2010, ECLI:CZ:NS:2010:5.TDO.1145.2010.1

Číslo: 33/2011

Právní věta:

Výherní hrací přístroj neztrácí tuto povahu ve smyslu § 17 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, jen tím, že v důsledku technické úpravy provedené na něm sice neumožňuje přímou výplatu výhry, pokud ovšem tuto výhru vyplácí obsluha provozovny, v níž dochází ke hře na takovém výherním hracím přístroji. I provozováním takto upraveného výherního hracího přístroje bez povolení vydaného podle citovaného zákona bylo možné spáchat trestný čin neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry ve smyslu § 118a tr. zák.[*)]

[*)] *Poznámka redakce: nyní jde o trestný čin neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 tr. zákoníku.*

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 19.10.2010

Spisová značka: 5 Tdo 1145/2010

Číslo rozhodnutí: 33

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Neoprávněné provozování loterie a podobné sázkové hry

Předpisy: § 118a tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání, které podal obviněný M. W., proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. 5 To 563/2009, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 3 T 12/2006.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. 3 T 12/2006, byl obviněný M. W. uznán vinným trestným činem neoprávněného provozování loterie a podobné

sázkové hry podle § 118a odst. 1 tr. zák., kterého se společně s obviněnou V. L. dopustil skutkem podrobně popsaným ve výroku o vině v citovaném rozsudku.

Za to byl obviněnému M. W. uložen podle § 118a odst. 1 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu 2 roků. Současně bylo rozhodnuto o vině a trestu obviněné V. L.

Proti citovanému rozsudku soudu prvního stupně podali obvinění V. L. a M. W. odvolání, o kterých rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. 5 To 563/2009, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. odvolací soud rozhodl znovu tak, že obviněného M. W. uznal vinným pomocí k trestnému činu neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 118a odst. 1 tr. zák., které se obviněný dopustil skutkem podrobně popsaným ve výroku o vině v rozsudku odvolacího soudu. Jeho podstata spočívala v tom, že v různých restauračních provozovnách v Ústí nad Labem a na dalších místech obviněný zajišťoval instalaci a výběr tržeb z upravených výherních hracích přístrojů, které provozovala spoluobviněná V. L. bez příslušného oprávnění podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, přičemž je upravila a označila jako nevýherní hrací přístroje, jež sice neumožňovaly přímou výplatu výhry, ale ve skutečnosti výhru dosaženou hrou na nich vyplácela výherci obsluha příslušné provozovny, v které se nacházely předmětné výherní hrací přístroje.

Za to byl obviněný M. W. odsouzen podle § 118a odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu 2 roků. Současně bylo rozhodnuto o vině a trestu obviněné V. L.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal obviněný M. W. prostřednictvím svého obhájce dovolání, které opřel o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný především nesouhlasí se skutkovými zjištěními, k nimž dospěly soudy nižších stupňů, přičemž podle jeho názoru se odvolací soud nezabýval vznesenými námitkami a řádně nepřezkoumal odvolání obviněného. Jak dále obviněný zdůraznil, dosud provedené důkazy nemohou vést k závěru, že posuzovaným skutkem naplnil objektivní a subjektivní stránku pomoci k trestnému činu neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 118a odst. 1 tr. zák. Obviněný je rovněž přesvědčen, že zákon nevymezuje definici výherního hracího přístroje a že mu ani ve správním řízení nebyla uložena sankce v souvislosti s provozováním hracích přístrojů. Závěrem svého dovolání obviněný M. W. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, jakož i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem, a aby přikázal věc posledně uvedenému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší státní zástupkyně se vyjádřila k dovolání obviněného M. W. prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jeho názoru se námitky obviněného týkají jen hodnocení důkazů, a tedy nenaplňují dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a nelze je podřadit ani pod žádný jiný dovolací důvod. Proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl dovolání obviněného, neboť bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

Nejvyšší soud poté, co se vypořádal s námitkami obviněného M. W., které neodpovídají uplatněnému ani žádnému jinému dovolacímu důvodu, dospěl k následujícím závěrům.

Obviněný M. W. v podstatě zpochybnil použitou právní kvalifikaci podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 118a odst. 1 tr. zák. tvrzením, podle něhož soudy nižších stupňů nesprávně vyložily pojem „výherní hrací přístroj“. V další námitce obviněný těmto soudům vytýká pochybení, pokud nevzaly v úvahu, že ve správním řízení nebylo rozhodnuto o uložení sankce za neoprávněné provozování hracích přístrojů.

K tomu Nejvyšší soud připomíná legální definici výherního hracího přístroje, která je uvedena v § 17 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů. Podle citovaného ustanovení se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče.

Jak přitom vyplývá z popisu skutku uvedeného ve výroku o vině v napadeném rozsudku odvolacího soudu, obviněný M. W. zajišťoval instalaci a výběr tržeb z výherních hracích přístrojů, které sice obviněná V. L. technicky upravila a označila jako nevýherní, ovšem ve skutečnosti výhru dosaženou ve hře na těchto hracích přístrojích vyplácela výherci obsluha příslušné provozovny, v níž se předmětné výherní hrací přístroje nacházely. Z písemností zařazených v trestním spise je přitom patrné, že tyto hrací přístroje byly původně standardními výherními hracími přístroji a teprve v důsledku vnějšího zásahu do jejich technického vybavení již nebylo možné na nich docílit přímé výplaty výhry. Případnou výhru však bylo možné získat u obsluhy příslušné provozovny, takže tyto hrací přístroje i nadále zaručovaly získání a vyplacení výhry. Není zde totiž podstatné, jakým způsobem byla výhra vyplácena, ale rozhodující je okolnost, že po uskutečněné hře, v níž bylo dosaženo výhry, došlo k její faktické výplatě u obsluhujícího personálu. Proto uvedené hrací přístroje splňovaly legální definici výherního hracího přístroje ve smyslu § 17 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, která není vázána na konkrétní způsob vyplacení výhry (viz též ustanovení § 3 odst. 2 cit. zákona o možnosti dodatečného vyplacení výhry). V této souvislosti nemohla obstát ani námitka obviněného, podle níž předmětné hrací přístroje údajně nebyly podrobeny zkoumání, neboť především z výše uvedených spisových podkladů nepochybně vyplývá, že soudy nižších stupňů si v tomto směru opatřily dostatečné důkazy.

Trestní odpovědnost obviněného M. W. za pomoc k trestnému činu neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 118a odst. 1 tr. zák., jejímž spácháním byl uznán vinným, nemůže být zpochybněna ani námitkou obviněného, kterou poukazuje na neexistenci postihu ve správním řízení za jednání uskutečněné v souvislosti s popsaným provozováním výherních hracích přístrojů. Naopak, kdyby došlo k takovému postihu za správní delikt, mohlo by to založit překážku „ne bis in idem“ a nepřípustnost trestního stíhání ve smyslu § 11 písm. j) tr. ř. a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.). Navíc otázku, zda obviněný poskytl obviněné V. L. pomoc k neoprávněnému provozování loterie a podobné sázkové hry, by stejně musely soudy či další orgány činné v trestním řízení posuzovat samostatně, nezávisle na výsledku správního řízení, protože jde o předběžnou otázku, která se týká posouzení viny obviněného (§ 9 odst. 1 tr. ř.). Zmíněné námitky obviněného proto Nejvyšší soud považuje za nedůvodné, takže podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jeho dovolání jako zjevně neopodstatněné.